

Vér, Vér

A temetőgondnok jelentette az esetet. Balogh feszülten hallgatta, nem ismerték egymást személyesen, esetleg látásból. Elképzelte, milyen ember lehet, és próbálta kivenni a szavaiból, hogy a története csak egy vicc, vagy ügy lesz belőle.

– Egy hónapja a kutyám fedezte föl, és tegnap megismétlődött. – A gondnok várt a vonal túlsó felén, hogy Balogh moccan-e. – Ki tudnak jönni, megvizsgálni?

– Megnézzük. – Balogh letette a hívást és indított egy másikat. – Gyertek Bokával, esethez megyünk.

Békési Ferenc olyan volt, amilyennek a neve mutatta. Derús arcából kíváncsi tekintet fürkészte az érkező rendőröket, a haját gondosan fésülte, kézfogása rendes emberhez valónak érződött. Baloghot a nagyapjára emlékeztette. A férfi hetven év körül járt, és azt mondta, amióta itt dolgozik, látott már néhány furcsaságot, de ilyet, amit most, nemrégiben, még soha.

– Miről van szó pontosan? – Lugassy előre fintorgott a piszkos munkától. Balogh mosolygott magában, hogy a társa azt hiszi, exhumálni jöttek.

A mindig nett Lugassy megveszett, ha csak hozzáért egy bármilyen tárgyhoz vagy személyhez, és véleménye szerint minden mocskos volt ebben a siralomvölgyben, csak ő maga patyolat tiszta.

Békésin látszott, alig várja, hogy beszéljen. Elindultak abba az irányba, amerre mutatott, és Balogh valahogy érezte, hogy a java még csak most kezdődik. Ide nem lezárni jöttek valamit, hanem felgöngyölíteni.

– Éjszakánként körbejárom a kertet a kutyámmal. – Ficak ott ugrált a három férfi körül, és nagyon boldognak látszott, akár egy névtelen bejelentő,

aki busás haszonban reménykedhet, ha a felfedezés az, amit a rendőrség is keres. – Mondom, láttam már néhány furcsaságot, sírrablást, önkényes exhumálást, és még közösülést is.

Lugassy undorodva fordult el, és Baloghra nézett, hogy ha lehet, hallgatassa el a részletek bárminemű kimondását. Békési észrevette ezt, és hozzáfűzte:

– No, nem a föld alatt lévő személlyel, hanem a sírkövön.

Lugassy a szemét forgatta, Balogh elmélyülten hallgatott. Egy ügynek az elején a kirakós darabkát gyűjtik össze. Amennyi helyről előkerültek, megszámolni nem lehetett. A tettesek a legelképezetőbb és legváratlanabb helyekre szeretik elrejtetni az indokot ugyanúgy, mint az áldozatot.

– Mi történt pontosan? – Lugassy kezdett türelmetlenné válni, úgyhogy Balogh figyelt, hogy időben visszafogja. Bármiről legyen szó, szerette volna, ha a társa nem bőgeti le. Békésire számíthatnak, megadja részükre a szükséges információkat, és talán a megoldásra vonatkozóan is vannak ötletei.

– Az egyik sírról van szó, ott, ni. – Balogh látta, hogy Lugassyt már félig megette a fene. Rövid lábain előresietett, körbejárta a helyet, majd kiejtette azokat a szavakat, amelyeket egy rendőrnek soha nem lenne szabad.

– Itt, kérem, nem történt semmi.

Békésit sem kellett féltetni. Somolyogva odalépegetett Lugassy mellé, és vállára tette a kezét.

– Majd megváltozik a véleménye, ha maga is a két szemével látja.

Lugassy felnézett a nála jó egy fejjel magasabb gondnokra. Szemüvegén megcsillant az erős októberi napfény, amitől hunyorgott, mert a másik, bár szemben állt vele, nem teljesen takarta el.

Balogh elmerengett, hogy az alapján, amit megtudnak, mihez nyúljanak az elején. Ha Ádámnak van igaza, Békési túloz, bár józan életű embernek tűnt, látott ő már karón varjút ahhoz, hogy bárki szavában először egy kicsit kételkedjen.

– Mert mi történt itt maga szerint? – Lugassy gyakran addig kötötte az ebet, amíg maga is belegubancolódott. – Ha megkérem, leveszi rólam a kezét?

– Én le – mondta nevetve az öreg. – Itt is hagyhatom magukat, hogy nyugodtan vizsgálódjanak, csak még elébb elmondanám...

– Bökje már ki! – Lugassy mérhetetlen arroganciája mögött egy grandiózus narcisztikus rejtőzhetett, valaki, aki gyerekként elég figyelmet kapott

ahhoz, hogy felnőttként nyugodt szívvel lenézzen másokat. Amikor Balogh megismerte, egy kedves, előzékeny, udvarias embert kapott maga mellé, aki egy ponton kiégett, addigra viszont elegendő szakmai és élettapasztalatot halmozott fel, így nem volt érdemes elküldeni. Egy rendőr legyen egy kicsit antiszociális, a nyomozó az ne barátkozzon, hanem tartson két lépés távolságot. Békési Baloghra nézett, aki bátorítón bólintott.

– Ez a sír vérzik.

– Mit csinál? – Lugassy szívből felnevetett, ami egy narcisztikusnál egyenlő a gúnyos megvetés szánakozó kacajával. Hátravetette a fejét, és rátett egy lapáttal. Feltett célja lehetett, hogy Békésit kihozza a sodrából, és lehetőleg többet ne kelljen a temetőnek még csak a környékére sem jönniük.

– Ez így van, kérem.

Balogh a gondnokot nézte, kicsit szuggerálta is. Ha eljön a megfelelő pillanat, és Ádám magára akar maradni, hogy a kapott alapinformációkat mérlegelje, elmagyarázza Békésinek, hogy ne vegye nagyon a szívére a társa viselkedését. Kivétel nélkül így bánt mindenkivel. Baloghgal csak azért nem, mert tőle tartott, és nem is a szakmai tekintélye miatt, hanem azért, mert kimondta, amit gondolt, és a saját útját járta. Balogh szerint akadt még egy ok, hogy mindig egyformán viselkedett a társával, nem fölényeskedett, de nem is háborodott fel a viselkedésén. Ennél az esetnél sem fog, az száz százalék. Elvállalták, akkor végigcsinálják. Ha egy döglött akta lesz az irattár mélyén, az sem számít. Itt és most komoly szándék miatt vannak jelen, nemcsak ők ketten, de Békési, az eset bejelentője is.

A gondnok elmondta, hogy szeptemberben huszadikán éjjel különös dolgra lett figyelmes. A szokásos esti sétájukat járták, és addig a napig egyik séta olyan volt, mint a másik.

– Tizenegy óra körül szoktam kijönni. Elengedem Ficakot, fusson kedvére, ő legalább még megteheti. Ha egyet füttyentek, úgyis visszajön. De az említett nap ez nem így történt. – Békési kinyújtotta a karját és a tenyerét felfelé fordította. – Hiába hívtam, nem került elő. Kicsit furcsálltam, hogy ennyire messze ment, akkor is, ha sokszor kajlán viselkedik. – Megveregette a kutya nyakát, mire az hálából felugrott rá, és hangosan ugatott, kis híján a nyakába vetette magát. Megérezte, hogy róla van szó, és talán akadt némi hozzáfűznivalója.

– Annyit tehettem, hogy mentem az orrom után, és szólongattam a kutyát. Eltelt vagy négy-öt perc. Aztán egyszerre ott termett a lábamnál, le is

feküdt, közben nyüszített és a mellső lábaival az orrát piszkálta, mintha le akarta volna törölni. Kértem, hogy ugorjon fel, meg is tette, akkor néztem meg jobban a pofáját, és ahogy végigtapogattam, éreztem, hogy nedves. Letöröltem neki, és miután megszagoltam a kezem, biztos lehettem benne, hogy valahol összevérezte magát.

Lugassy elkámpicsorodott arccal nézte a kutyát, a hamisítatlan bizonyítékot, amely miatt kénytelenek tovább hallgatni az öreget, egészen addig, amíg össze nem áll a fejükben az első lehetséges teória.

Balogh elővette a noteszét és jegyzetelt. Többnyire a saját gondolatait, amelyeknek később nagy hasznát vette. Szerette fontolóra venni a megérzéseit, mert nem egyszer azok segítségével vezetete sikerre a nyomozást.

– Mondtam Ficaknak, hogy keresse meg azt a helyet, ahol előzőleg járt. Persze csak ilyen egyszerűbben, az ő kutya-nyelvén. Előrefutott, visszaszaladt, egészen addig, amíg el nem vezetett ide, ahol most állunk. Itt nyugszik egy bizonyos Barczikai Benedek.

– Bárcki Benő volt a pontos neve. – Lugassy a sírfeliratra bökött. Ő is nekiállt jegyzetelni, és Baloghgal ellentétben a fontos dolgokat írta le. Csak semmi mellébeszélés. Maradjunk mindig a lényegnél, ezt sugallták szűkszavú feljegyzései. – Utána mi történt?

– Ideértem a sírhoz. Akkor jutott eszembe, hogy van nálam elemlámpa. Az ijedtségtől elfelejtettem. Odavilágítottam a kőre, a tetején nem volt semmi, de ahogy jobban megnéztem alatta, a sarkainál és a szélénél ömlött ki a vér.

Lugassy végre talált valami érdekeset, mert hajlandó volt figyelni Békésire. Balogh tudta, hogy az már fél siker, ha a társa emberszámba veszi a szemtanút.

– Lehajoltam és a kezemmel megérintettem a talajt. Az ujjaim tövig belesüllyedtek, akkor gondoltam, hogy ennek a fele sem tréfa. Hátrébb léptem, mert a bakancsom is olyan lett tőle. A sírból bugyogott a vér. Ficak olyan idegesen ugatott, mint még soha. Aztán tegnap éjjel ugyanez történt. – Békési tekintete elfelhősödött, Balogh látta rajta, hogy még egy darabig nem tudja majd kitörölni a történeteket az emlékeiből, és hogy valóban igazat mondott, akkor is, ha egy hihetetlen történet kereteit vázolta fel.

– Másnak is jelentette az esetet? – kérdezte Balogh.

– Mégis kinek? A közegészségügyi papírjaink mindig rendben voltak, városszerte megvan a reputációnk. Arra kérem magukat, ne szóljanak az újságoknak, amíg valamit ki nem derítenek.

– Ne szóljunk az újságoknak. – Lugassy végigmorogta az utat vissza az őrsrre. A sofőr, Boka nem szólt, csak vigyorgott. – Miklós, ne mondd, hogy te egy szót is elhiszel az egészből.

– Majd bent megbeszéljük. – Balogh kedvelte Bokát, de jobb szeretett szűkszavúan nyilatkozni harmadik személy előtt. A sofőrök egy idő után megfertőződtek a pletykálgodással. Így ütötték el az időt, ha unták a kártyát vagy a napi sajtót.

A kartonozóban, ami az irattárolás módjáról kapta a nevét, Lugassy két ujjja közé csippentette az aktát és kihúzta.

– Ez lesz az.

Alig egy éves volt az ügy. A tanúvallomásokból semmi konkrét nem derült ki, mindössze annyi, hogy a fiúra a barátai találtak rá a kisváros melletti erdőben, miután órákkal korábban elkészönt tőlük. Szíven szúrták, és sem az emberöléshez, sem az öngyilkossághoz nem volt elég bizonyíték. Úgy temették el, hogy a nyomozás még tartott. Az apa beviharzott a rendőrségre és szó szerint az asztalra csapott. Azt kiabálta, nem adja oda senkinek a fiát, ha tetszik, ha nem, a hatóság támaszkodjon a boncolási jegyzőkönyvekre, a test még egy napot maradhat temetetlenül. Így is lett, mert meg sem várta, hogy az ügyeletes hívta a nyomozást vezető tiszteket, hanem úgy bevágta maga mögött az ajtót, hogy páran földrengésnek hitték.

Bárcziék az erdő közelében laktak. Az asszony olyan halkán beszélt, hogy Balogh nem is jegyzetelt, mert a toll sercegése elnyomta a hangját. Egyetlen éjszaka alatt megőszült, amíg a fiát keresték. A barátai találtak rá egy félre-eső tisztáson, és nevetve futottak oda hozzá, mert azt hitték, csak alszik.

Az idősebb Bárczi gyilkos tekintettel méregette a két idegent. Állkapcsában remegett az izom. Hagyta, hogy kibökjék, amit tudnak, mintha vizsgázattatna volna őket.

– Most mit akarnak. Újrakezddik ezt az egészet. A fiam koporsójához egy ujjal sem nyúlhatnak. Megértették. Remélem, világos voltam. – Úgy kérdezett, hogy a mondatok végül kijelentéssé váltak. Balogh megnedvesítette az ajkát, és mélyen beszívta a levegőt, hogy egy szuszra kimondja, amit előzőleg megbeszéltek a társával.

– Exhumáltatnunk kell a holttestet. – Lugassyra tekintet, de ő nem nézett vissza rá. A piszkos munkát mindig másokra hagyta, úgyhogy Balogh tudomásul vette, hogy a kihantolással kapcsolatos intéznievalókat megnyerte. – Felmerült egy újabb bizonyíték...

– Milyen bizonyíték. – Bárczi nem ejtette, hanem köpte a szavakat. Balogh tapasztalata szerint a lányos apák voltak rosszabbak, de ez a férfi túltett az összes általa ismert eseten. – Ki találta meg azt a bizonyítékot. Hol van. Mutassa meg. Hozza nekem ide. – Ujjával idegesen bökdöste az asztal lapját.

Az exhumáláson az apa nem vett részt. Az asszonyt küldte, aki mögött ott reszketett az elhunyt fiú húga. A döntő pillanatban mindketten eltakarták a szemüket.

A holttesten és körülötte friss vérnyomok látszódtak. Szép és tartós ruházatban temették el, úgy feküdt a koporsóban, mintha csak leheveredett volna egy félóra pihenni, épp csak a feltartott karja hiányzott, amit az ember a homlokához illeszt. A koporsó szélénél megállt a folyadék, és a kórboncnok megerősítette, hogy egyezik az elhunyt Bárczi Benő vércsoportjával. Amikor kibontották az ingét, látszott rajta az alvadt folt. A gondnok is eljött, nyilván szerette volna tudni, mennyire örültség az, amivel megkereste a rendőrséget. A vizsgálatot követően mindenkin eluralkodott a kétségbeesés, egyedül Lugassy volt képes palástolni az érzést, hogy megoldatlan rejtéllyel állnak szemben. Balogh várta, mikor kapja meg tőle a fejmosást, amiért beleártották magukat ebbe a természetfeletti esetbe. Hívjanak látnokot vagy haruspexeket, ha magyarázatra kíváncsiak. A rendőrségnek nem dolga az efféle esetek felgöngyölítése, villant Lugassy tekintete, de nem szólt, Baloghhal úgymint olvastak egymás gondolataiban.

Újabb egy hónappal később a gondnok ismét telefonált. Lugassy fogadta a hívást, de Békési nem árult el semmit. Azt mondta, inkább felkeresi őket.

– Tőlem bejöhet – zárta Lugassy a beszélgetést. – De azt el kell mondanom, hogy jelenleg tíz ügyünk fut párhuzamosan, és akkor még nincs itt a nap vége. Valamint úgy látogasson meg minket, hogy nincs módunk megint elmenni Bárcziékhoz.

Békési két fekete-fehér fotóval várta őket az ügyeletes asztalánál. Ülhetett vagy három órát, mire Balogh visszaért. Behívták Lugassy szobájába, ahol az öreg elmondta, hogy a képeket két nappal korábban készítette a sír közelében, ahol a vérzés jelensége is megisméltődött, és az egyik fotón látszott, hogy az ismeretlen látogatót megzavarhatták. Egy elmosódott női alak volt a felvételen, ahogy menekülés közben hátranézett, ballonkabátot viselt, fekete haja szabadon omlott a vállára, és a szeme is kivehető volt.

Balogh tudta, hogy látta már valahol. Hazavitte a fotókat és megmutatta a feleségének. Beatrix egy inget áztatott lavórban, és fáradtan mosolygott Baloghra.

– Ez egy manöken, fiam, nyisd csak ki az magazinomat, ott van az ágyam mellett. Abban benne van, talán pont ezt a kabátot viseli.

Kund Abigélnek hívták. A következő hírt Lugassy szállította huszonnégy órán belül. A szép nők mindig lázba hozták.

– Bárczi szerint néhány hónapig együtt futott a fiával. – Kissé tudálékosan hozzátette, mintha nem lett volna egyértelmű:

– Jártak. Az aktában viszont ne keresd, a tanúvallomása hiányzik. Épp külföldön volt a nyomozás idején. Az ügynökség igazolta a repülőjegyet.

Balogh félórán keresztül fel-alá sétált a piros muskátlikkal teletűzdelt ablakok alatt. A takaros házikót nemrégiben meszelhették, szinte világított a novemberi szürkületben. A nyomozó kénytelen volt becsöngetni, mert ha az ügyre gondolt, viszketést kapott, ami akkor fordult elő, ha közel járt a megoldáshoz, de húzta az időt.

A musicaldallamra Abigél kidugta a fejét a házból, majd eltűnt, és néhány pillanattal később a már jól ismert kabátban és lapos talpú cipőben futott ajtót nyitni.

– Maga a futár, ugye? Meghozta végre a szöveggönyvet!

Elképedt, amikor Balogh bemutatkozott, és ennek hatása alatt beinvitálta őt a házba. Csörögéfánkot sütött a vendégeinek, azt mondta, fél órán belül megérkeznek.

Leültek a konyhaasztalnál, Balogh kiterítette a képeket.

– Ez maga, ugye? Ha nem tévedek.

Abigél hamvas arcán cinkosság látszott. Balogh érezte, ahogy bűvöli a szemével.

– Én voltam. – Telt ajkaival kívánatosabbnak tűnt, mint az összes nő együttvéve, akikkel a nyomozó ötven éve alatt találkozott. Porcelán bőrét dióbarna haj keretezte. A kontyból szándékosan kihagyott egy-egy tincset a fülénél és bebodorította. Fehér garbót viselt kék rakott szoknyával, és testszínű harisnyát. Riadt volt, mint egy őzike, de közelről korántsem tűnt védtelennek.

– Amikor hazajöttem, jelentkeztem a rendőrségen. De nem én öltem meg.

– Akkor miért akart vallomást tenni?

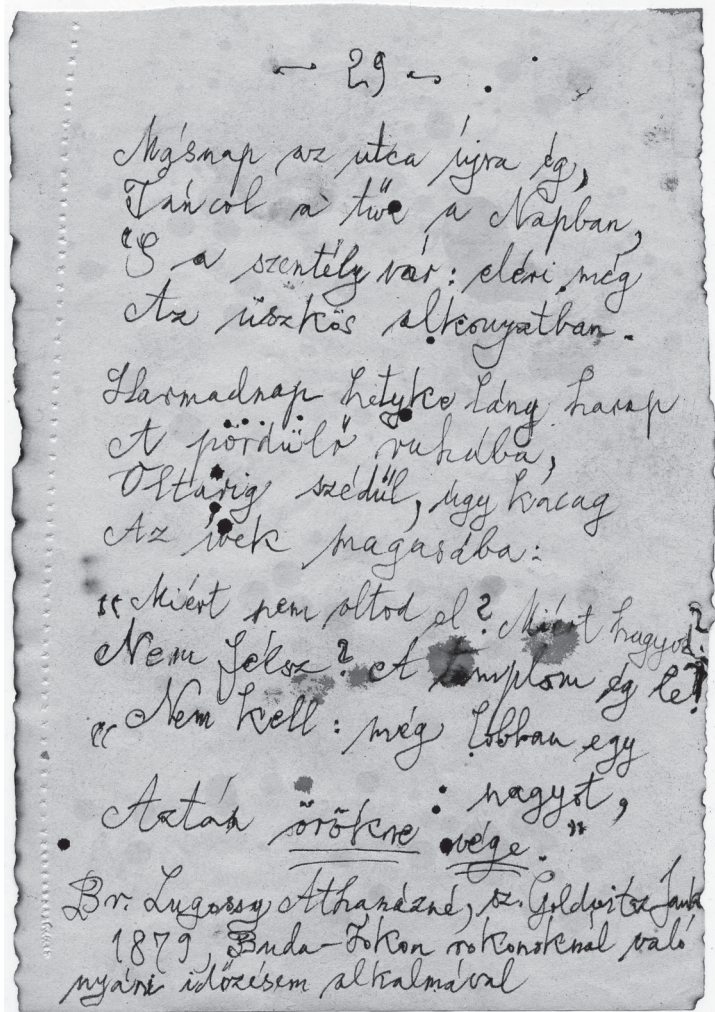
– Hogy tisztázzam magam. Mielőtt elutaztam, Benő találkozót kért tőlem az erdőben. Szakítani akartam, de ő nem, úgyhogy kis idő múlva otthagytam.

tam. Fél kézzel megfogott, a másikkal a mellének szegezte azt a hatalmas kést. Fogalmam sem volt, hogy tényleg megteszi... – Abigél tekintete elrövedt. Balogh legszívesebben az ölébe kapta volna, hogy össze-vissza csókolja. Izgalmában nagyokat nyelt, de még palástolta a gyorsan ébredt rokonszenvet, volt hozzá három évtized rutinja.

– Tanúm az ég, hogy csak hecceltem. Maga talán gondolta volna, hogy egy ereje teljében lévő férfi képes magába mártani egy kést?

Balogh szeme a mandulaformájú, meggypiros körmökre tévedt.

Pontosan érezte, hogy a szúrás eléri a bal szívkamrát.

© Falcsik Mari pályaműve, grafikus: Syporca Whandal